

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.778 van 28 maart 2025
in de zaak A. 241.941/VII-42.524**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bertrand Vrijens
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 641
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.899 van 16 april 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.917 van 25 juni 2024.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lucas Asselman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Bertrand Vrijens verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verweerder op 2 juni 2023 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, namelijk zijn wettelijk geregistreerde partner van Belgische nationaliteit.

Op 27 november 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verweerder stelt op 28 december 2023 een beroep tot nietigverklaring in tegen de voornoemde weigeringsbeslissing. Met een arrest van 16 april 2024 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65, eerste lid, en artikel 40ter, § 2, tweede lid, *iuncto* artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest enerzijds overweegt dat niet is aangetoond op grond van welke rechtsregel het geoorloofd zou zijn om geldsommen die verweerder zelf stort op de bankrekening van de Belgische referentiepersoon, uit te sluiten als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, doch anderzijds ook overweegt dat de bestaansmiddelenvoorwaarde van deze bepaling geldt “in hoofde van de gezinshereniger zelf”. Nochtans kan volgens vaste rechtspraak van de Raad van State bij de beoordeling van de voormelde bestaansmiddelenvoorwaarde geen rekening worden gehouden met eigen bestaansmiddelen van de verzoekende partij.

Volgens de verzoekende partij wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht gesteld, mede met verwijzing naar arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019, dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van de betrokken vreemdeling zelf, dat de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en

dat met stortingen van de betrokken vreemdeling naar de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden omdat deze laatste in eigen hoofde moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De verzoekende partij acht de motivering van het bestreden arrest intern tegenstrijdig waar de eerste rechter minstens impliciet erkent dat eigen bestaansmiddelen van de betrokken vreemdeling niet in rekening kunnen worden gebracht als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet en vervolgens overweegt dat er geen rechtsgrond bestaat voor een uitsluiting van de eigen bestaansmiddelen van de aanvrager. Zij leidt hieruit een schending af van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte lijkt te aanvaarden dat de bestaansmiddelenvoorwaarde uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet eenvoudig kan worden omzeild doordat de vreemdeling zijn eigen bestaansmiddelen (al dan niet gedeeltelijk) zou overschrijven op een bankrekening van de Belgische referentiepersoon. Dergelijke overschrijving verandert niets aan het feit dat het wel degelijk om bestaansmiddelen van de betrokken vreemdeling gaat, waarmee op grond van het voormelde artikel 40ter geen rekening mag worden gehouden.

De verzoekende partij stelt verder dat uit ‘s Raads arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022, waarnaar in het bestreden arrest wordt verwezen, niet kan worden afgeleid dat het voor de vreemdeling-aanvrager zou volstaan een bepaald bedrag over te maken aan de Belgische referentiepersoon opdat bij de bestaansmiddelenvoorwaarde alsnog rekening zou kunnen worden gehouden met deze eigen gelden van de vreemdeling. Zij benadrukt dat de kwestieuze overschrijvingen met de aanvankelijk bestreden beslissing niet worden uitgesloten “enkel en alleen omdat ze afkomstig zijn van een gezinslid van de referentiepersoon”, maar heel specifiek met verwijzing naar het feit dat ze

afkomstig zijn van huidige verweerder zelf. De redenering in het bestreden arrest is ook in strijd met de *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet die ertoe strekte te vermijden dat de vreemdeling die een verblijfsrecht beoogt in het kader van gezinshereniging, ten laste zou vallen van de openbare overheden.

5. Verweerder stelt in de memorie van antwoord dat de Belgische Staat bij het onderzoek van de aanvraag tot gezinshereniging met een Belg rekening moet houden met de inkomsten die de Belgische referentiepersoon op stabiele en regelmatige wijze ontvangt van een familielid, bijvoorbeeld via een doorlopende betalingsopdracht. Het gaat dan om “eigen” bestaansmiddelen van de Belg, al zijn ze ontvangen via een familielid.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat verweerder zich ten onrechte steunt op 's Raads arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022 en eraan voorbijgaat dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat het zou volstaan dat de betrokken vreemdeling een bepaald bedrag zou overmaken aan de Belgische referentiepersoon opdat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde alsnog rekening zou moeten worden gehouden met deze eigen gelden van de vreemdeling.

Beoordeling

7. Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat het te dezen gaat om een aanvraag tot gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, ingediend door verweerder teneinde zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner te vervoegen. In het bestreden arrest “wordt niet betwist dat verzoeker [verweerder in cassatie] in het voorliggende geval dient aan te tonen dat de referentiepersoon, zijn wettelijke partner, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt “dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde ‘toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen’ moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij

ten laste komen van het sociale bijstandstelsel” en dat “[d]eze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger [dit is de referentiepersoon] zelf”.

8. Volgens de aanvankelijk bestreden beslissing kan wat de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen betreft, geen rekening worden gehouden met geldstorting van verweerder zelf naar de Belgische referentiepersoon omdat deze laatste in eigen hoofde dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest het volgende over de vraag of maandelijkse stortingen door verweerder als aanvrager van gezinshereniging aan de Belgische referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen als bestaansmiddelen van deze referentiepersoon:

“Uit de overgemaakte stukken blijkt daarnaast ook dat verzoeker zelf maandelijks een bedrag aan de referentiepersoon stort. Ook dit bedrag neemt verweerder niet in aanmerking bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hij motiveert dat het de Belg is die in eigen hoofde dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

[...]

Echter kan verzoeker worden gevolgd waar hij betoogt dat de geldsommen die rechtstreeks aan de referentiepersoon worden gestort door een ander gezinslid, niet per definitie mogen worden uitgesloten als bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zoals de Raad van State heeft geoordeeld in zijn arrest nr. 254.820, mogen de bedragen die de referentiepersoon zelf op regelmatige en stabiele wijze ontvangt van een familielid, niet zonder schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet worden uitgesloten enkel en alleen omdat ze afkomstig zijn van een gezinslid van de referentiepersoon. De Raad van State stelt dat het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen dient te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon die de sommen ontvangt.

In casu blijkt niet dat verweerder het stabiele en regelmatige karakter van de geldstorting van verzoeker aan de referentiepersoon heeft onderzocht in hoofde van de referentiepersoon zelf. Het lijkt er eerder op dat verweerder deze inkomsten per definitie heeft uitgesloten als eigen bestaansmiddelen van de referentiepersoon louter omdat de stortingen zijn verricht door

verzoeker zelf. Een dergelijke uitsluiting vindt echter geen rechtsgrond in de geldende wetgeving, noch in de rechtspraak van de Raad van State.

Verweerder toont niet aan op basis van welke rechtsregel het geoorloofd zou zijn om de geldsommen die door de aanvrager met een zekere regelmaat en stabiliteit worden gestort op de persoonlijke bankrekening van de referentiepersoon, uit te sluiten als bestaansmiddelen van de referentiepersoon in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Evenmin zet hij uiteen op welke wijze de voorwaarde dat de bestaansmiddelenvereiste moet worden beoordeeld in hoofde van de gezinshereniger zelf, verhindert dat met dergelijke inkomsten rekening mag worden gehouden.

De repliek van verweerder in zijn nota met opmerkingen laat niet toe hieromtrent anders te oordelen. Immers komt verweerder niet verder dan het herhalen wat reeds in de bestreden beslissing is gemotiveerd of het verwijzen naar de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Waar verweerder in zijn nota nogmaals benadrukt dat uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen en het weldegelijk enkel die inkomsten zijn die in overweging kunnen worden genomen, gaat hij eraan voorbij dat onvoldoende in de bestreden beslissing is gemotiveerd waarom de voorliggende stortingen niet als persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen worden aangemerkt. Bovendien doet de repliek van verweerder geen afbreuk aan hetgeen daadwerkelijk door de Raad van State is geoordeeld in zijn arrest nr. nr. 254.820, met name dat de bedragen die de referentiepersoon zelf op regelmatige en stabiele wijze ontvangt van een familielid, niet zonder schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet mogen worden uitgesloten enkel en alleen omdat ze afkomstig zijn van een gezinslid van de referentiepersoon.”

9. Het wordt niet betwist dat te dezen artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet van toepassing is, zoals het gold op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing en hierna verder in aanmerking wordt genomen. Op grond van deze bepaling moet het bewijs worden geleverd dat de Belgische referentiepersoon “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, waarbij “wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid”.

Het Grondwettelijk Hof heeft reeds in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de

inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf. Verder heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaard dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, “uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn”.

10. Dat de geldstortingen of overschrijvingen door verweerder aan de referentiepersoon zouden gebeuren op stabiele en regelmatige wijze, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het in dat geval gaat om bestaansmiddelen van de vreemdeling-aanvrager zelf. De *ratio legis* van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet ligt echter hierin dat de referentiepersoon zelf moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste zou vallen van de Belgische sociale bijstand. Ongeacht de financiële middelen waarover hij zelf beschikt, kan de betrokken vreemdeling slechts een verblijfsrecht verkrijgen op grond van de situatie van de Belgische referentiepersoon. Door te aanvaarden dat door de vreemdeling-aanvrager aan de Belgische referentiepersoon overgemaakte gelden kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen van die referentiepersoon zelf, wordt hieraan afbreuk gedaan. In deze laatste hypothese zou de financiële situatie van de referentiepersoon immers afhangen van de vreemdeling-aanvrager en zou de referentiepersoon zelf niet beschikken over de wettelijk vereiste bestaansmiddelen zonder bijdrage van de vreemdeling.

De verwijzing in het bestreden arrest naar 's Raads arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022, is niet dienstig nu dit arrest betrekking heeft op derden die geen deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, terwijl de aanvrager om gezinshereniging niet kan worden beschouwd als een derde.

11. Bijgevolg schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet door te oordelen dat geldstortingen door de aanvrager van gezinshereniging aan de Belgische referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen om te voldoen aan de in dat artikel bedoelde bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van die referentiepersoon.

12. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 304.899 van 16 april 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig maart tweeduizend vijfentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams